

KÜÇÜK BİR KIVILCIM

Kapıyı çalarken çok heyecanlıydı. Ya olmazsa, ötekiler gibi cevap verirse diye hem düşünüyor hemde bir an önce içeri girmek için sabırsızlanıyordu. Cevabın ne olacağını önemi var? Denemeliyim, sonuç olumsuz bile olsa mutlaka denemeliyim diye düşünürken, içerden tok bir ses Gel, diye seslendi. Yanında sessizce duran çocuğunu hafifçe kaldırarak okul müdürünün odasına girdiler. Müdür, gözlüğünün üzerinden şöyle bir bakarak, Buyurun hanımefendi, oturun lütfen dedi. Müdür bey bu kaçınıcı okul bilemiyorum. Hemen hepsi sanki söz birliği yapmış gibi alamayız diyorlar. Son çare size geldim. Ne olur çocuğumu okulunuza alınız. Müdür, bir anneye birde çocuğa bakarak Senin adın ne yavrum? Esra, dedi çekinerek. Anneye dönerek sordu, ne diyorlar almamak için? Anne ağlamaya başladı. Zil çaldığı zaman diğer çocuklar onu düşürüp zarar verirlermiş. Benim çocuğum oturduğu yerden kalkamaz ki Müdür Bey

Okul müdürü bir taraftan da çocuğu alırsa karşılaşılabileceği riskleri düşünüyordu. Çocuk hakkında bir karar almanın vakti de gelmişti. Nihayet açıkladı. Hanımefendi çocuğun özel bir ilgi takip gerektirdiğini biliyorsunuz. Anne bir yandan dinliyor ama içinden de bir ses bu işin olumsuz sonuçlanacağını söylüyordu. Bu duygular içindeyken, Müdür bey kararını söyledi. Siz en iyisi bizim anasınıfı binamıza gidin, orada Nüket öğretmen var, onun çocuğu da engelli sanırım size anlayış gösterir. Gidin konuşun. Kabul ederse bence mahzuru yok.

Anne ve Esra anasınıfı binasına gittiler. Sınıfın kapısı kapalıydı, içerden çocukların sesleri geliyordu. Hizmetli kadın sınıfa girerek durumu anlattı. Esra ve annesi sınıfa girdiler. Biraz önce bağıra çağıra oynayan çocuklar sözbirliği etmiş gibi susmuş, Esra ya bakıyorlardı. Ayaklarında bu güne kadar hiç görmedikleri demirler ve bu demirlere bağlı bot şeklinde ayakkabıları vardı. Arasına birbirlerine bakarak yeni gelen arkadaşlarının durumunu anlamaya çalışıyorlardı. Bu meraklı bakışlar üzerine öğretmen bir açıklama yapmayı düşünürken, Esra, öğrencilere dönerek Arkadaşlar ben doğuştan hastayım, yürüyemiyorum dedi. Biraz önceki meraklı bakışlar, yerini acımalı bakışlara bırakmıştı. Öğretmen, Esra nın Beyin Engelli bir çocuk olduğunu hemen anlamıştı. Kendi çocuğundan daha iyi durumda olduğunu görmüştü. Annenin ricasına gerek kalmadan alırım dedi.

Esra artık okullu olmuştu. Bir kaç dakika önce ağlayan annenin yüzü gülmüştü. Çocuklar! Arkadaşınızın adı Esra, onu seveceksiniz değil mi! Eeveeeeet öğretmenim dediler hep bir ağızdan. Öğretmen, Esra nın sorumluluğunu üstlenmişti ama kafasında pek çok soru vardı. Neyse canım akşam eşime danışırım diye düşündü.

Akşam yemeğinden sonra konuyu Rehber öğretmen olan kocasına açtı. Esra yı diğer çocuklar gibi aktif bir şekilde eğitim ortamına nasıl sokabilirdi? Epey konuştular Nihayet karar verdiler. Evet, Esra yürüyemiyordu ama oyunlarda pekâlâ hakem olabilirdi. Hem öğretmen bir yardımcı kazanacak hemde diğer arkadaşlarına göre statü kazanıp öz güven geliştirecekti. Tedbir doğrudu sınıf yine eski hareketli haline dönmüş Esra ortama uymuş

hatta ufak yaramazlıklar bile yapmaya başlamıştı. Okulda tanınan bir öğrenci olduğu için İlkokula kaydının yapılması ve okuması hiç te zor olmadı. Tek zorluk annesinin getirip götürmesiydi. Esra okuyordu.

İlkokulu bitirdi, Hatta o mezuniyet gecesinde velilere bir piyes sunulmuş ve Esra o piyeste rol almıştı. Veliler, o yılın mezunlarını çılgınca alkışladılar. Anadolu lisesini bitirip özel bir üniversiteyi burslu olarak kazanmıştı. Aradan yıllar geçti. Anasınıfi öğretmeni ve eşi emekli olmuşlardı. Bir akşamüstü evlerinin balkonunda otururlarken, bahçe kapısının açıldığını ve birilerinin geldiğini duydular.

Esra, annesi ile gelmişti. Öğretmenine sarıldı, elini öptü. Yardım almadan yürüyordu. Başardım dedi öğretmene Öğretmenim İstanbul a kendi başıma gittim, okula kaydımı kendim yaptırđım. Şimdide yüksek lisans yapmayı kafama taktım, Kendime otomobilde alacağım dedi. **Esra bütün engelleri bir bir aşarak başarmıştı.** Bir zamanlar acınarak bakılan, yürüyemeyen Esra, kendine o gözle bakan pek çok engelsiz kişiyi sollamış, tozu dumana katarak geleceğine koşuyordu. Bir insan kazanılmıştı. Ziyaret sonrası Öğretmeni ve eşi çok mutluydular. Küçük bir kıvılcım eğitim meşalesini ateşlemişti Sevinç gözyaşlarını gizlice akıtarak ne güzel bir meslek seçmişiz dediler.

M. Faruk ÖĞÜS

